

נחת רוח לנשים

משפחה עולה לרגל לירושלים, להר הבית, באים להקריב קרבן. עולה? שלמים? איך זה יהיה?

ספר ויקרא, תורת כוהנים, פותח בדיני קרבנות. אלפיים שנות גלות עשו את שלהן והנושא לא קרוב ומוכר. אולי בלבנו תמונה: טקס בו עומד כהן ומתעסק בשחיטת עיזים וכבשים, בעוד האדם עומד וצופה פסיבי.

מתברר שהמקריב חייב לעשות מעשה.

וְסִמָּה יִדּוּ, עַל רֹאשׁ הָעֵלָה; וְנִרְצָה לוֹ, לְכַפֵּר עָלָיו. (ויקרא, א, ד)

סמיכת הידיים על ראש הקרבן היא חלק מהכפרה. האדם נשען על ראש הבהמה בכפות ידיו, מפעיל לחץ על ראשה, שופך ליבו לה'. כך הוא מבטא שהפר הזה, השעיר הזה, הוא תחליף לו ויתכפר לו.

האם גם נשים חייבות בסמיכה? בשאלה זו נחלקו כבר התנאים.

הגמרא בחגיגה ט"ז מביאה ברייתא מתורת כוהנים:

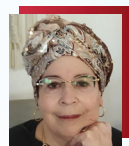
"בני ישראל סומכין ואין בנות ישראל סומכות. רבי שמעון ורבי יוסי אומרים: בנות ישראל סומכות רשות". זהו פלפול הלכתי ארוך. לא אכנס לזה. בהמשך הברייתא מופיע סיפור:

"אמר רבי יוסי: סח לי אבא אלעזר, פעם אחת היה לנו עגל של שלמים, והביאנוהו לעזרת נשים, וסמכו עליו נשים. לא מפני שסמיכה בנשים אלא כדי לעשות נחת רוח לנשים".

בין השורות נראה שלא נחה דעת חכמים מהאישה הנעדרת, החסרה בתמונה. הם רצו אותה שותפה. הם ראו את המשפחה כשלם על כל סך חלקיו. שנזכה במהרה בימינו. אמן.

הרבנית רבקה שמעון

פעילה חברתית יחד עם בעלה בפסגת זאב. יועצת זוגיות ומדריכת כלות. מהנהלת תנועת נשים למען המקדש.

"בוחרים במשפחה" - ארגון חברתי ששם לו למטרה לחזק ולקדם את ערכי המשפחה בחברה ובמדינה, מול מגמות הפירוק של התא המשפחתי בארץ ובעולם

